

Αριθμός απόφασης: 1099 /2016
(Αριθμός κατάθεσης αγωγής: 9292/2015)
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τον Δικαστή Ιωάννη Αγγελόπουλο, Πρωτοδίκη, τον οποίο όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Χριστίνα Χριστογιάννη.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 16-10-2015, για να δικάσει την αγωγή με αριθμό κατάθεσης 9292/29-4-2015, μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ:

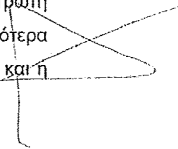
παραστάθηκαν μετά του πληρεξουσίου τους δικηγόρου Αθανασίου Παπαναστασίου (ΑΜ 9198), ο οποίος κατέθεσε προτάσεις. Συμπαραστάθηκε η ασκούμενη δικηγόρος Μαρία Πρίβδου.

ΚΑΙΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά συνεδρίασης και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

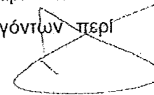
Από τη διάταξη του άρθρου 138 ΑΚ, που ορίζει ότι δήλωση βουλήσεως που δεν έγινε στα σοβαρά παρά μόνο φαινομενικά (εικονική) είναι άκυρη και ότι άλλη δικαιοπραξία που καλύπτεται κάτω από την εικονική είναι έγκυρη αν

τα μέρη την ήθελαν και συντρέχουν οι όροι που απαιτούνται για τη σύστασή της, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 180 του ίδιου Κώδικα, προκύπτει ότι η εικονικότητα της δικαιοπραξίας και δη της σύμβασης είναι απόλυτη όταν αυτή δεν καλύπτει άλλη δικαιοπραξία, δηλαδή όταν οι δικαιοπρακτούντες δεν ήθελαν να επέλθει με αυτήν καμία έννομη συνέπεια, ενώ σχετική είναι η εικονικότητα όταν η εικονική δικαιοπραξία καλύπτει άλλη δικαιοπραξία. Η κάλυψη μπορεί να είναι πλήρης αν η ηθελημένη δικαιοπραξία είναι διαφορετική από την εικονική ή μερική αν η καλυπτόμενη δικαιοπραξία είναι ίδιου τύπου με την εικονική, αλλά περιέχει διαφορετικούς όρους. Η εικονικότητα είναι δυνατόν να αναφέρεται και στο πρόσωπο του συμβαλλομένου, στην περίπτωση δε αυτή ουσιώδες στοιχείο είναι η συμφωνία μεταξύ όλων των συμβαλλομένων, εικονικών και πραγματικών, ότι η σύμβαση θα συναφθεί όχι με τον εμφανιζόμενο ως συμβαλλόμενο, αλλά με τον καλυπτόμενο από αυτόν πραγματικά συμβαλλόμενο, ως προς τον οποίο είναι έγκυρη και ισχύει κατά τη θέληση των συμβαλλομένων. Όταν η εικονικότητα αναφέρεται στο πρόσωπο ενός εκ των συμβαλλομένων, η σύμβαση είναι άκυρη και θεωρείται ως μη γενόμενη ως προς αυτόν, ισχύουσα μόνο για το υποκρυπτόμενο πρόσωπο. Η ακυρότητα δε αυτή μπορεί να προταθεί από καθέναν που έχει έννομο συμφέρον, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 180 ΑΚ, 68 και 70 ΚΠολΔ. Εξάλλου, η εικονικότητα της δικαιοπραξίας, καθώς και η τυχόν καλυπτόμενη δικαιοπραξία, δύνανται να αποδειχθούν με όλα τα αποδεικτικά μέσα, συμπεριλαμβανομένης της εμμέτρης απόδειξης, διότι δεν πρόκειται περί τροποποιήσεως της δικαιοπραξίας κατά το υπό των συμβαλλομένων καθορισθέν περιεχόμενό της, οπότε θα απαιτούνταν, κατ' άρθρον 164 ΑΚ, ο προβλεπόμενος για τη συγκεκριμένη δικαιοπραξία τύπος (ΑΠ 720/2011 ΤρΝομΠλ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 1618/2007 ΔΕΕ 2009,490, ΕφΑθ 3445/2004 ΕΕργΔ 2005,650, ΕφΑθ 5941/1991 ΕΕργΔ 1993,917). Στην προκειμένη περίπτωση, οι ενάγοντες ιστορούν με την κρινόμενη αγωγή, κατά την κύρια βάση αυτής και κατ' εκτίμηση του περιεχομένου του αγωγικού δικογράφου, ότι απασχολήθηκαν με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από την πρώτη εναγόμενη εταιρία, που διατηρούσε επί σειρά ετών ένα από τα γνωστότερα εστιατόρια στο κέντρο της Θεσσαλονίκης, οι τρεις πρώτοι ως μάγειρες και η

τέταρτη και πέμπτη ως λαντζέρισσες, ο καθένας από την ημερομηνία και έναντι των συμβατικών αποδοχών που αναφέρονται σε αυτήν. Ότι τον Σεπτέμβριο του 2013 η ως άνω εναγόμενη εταιρία, η οποία αντιμετώπιζε σημαντικά οικονομικά προβλήματα, ενεργώντας από κοινού με τη δεύτερη εναγόμενη που είναι σύζυγος ενός εκ των εταίρων της, αποφάσισε να προβεί σε εικονική μεταβίβαση της επιχείρησής της προς αυτήν, προκειμένου να αποφύγει την καταβολή των οφειλών της. Ότι προς τον σκοπό αυτόν το εστιατόριό της μεταφέρθηκε σε άλλο κατάστημα στον ίδιο πεζόδρομο, που απείχε μόλις μερικές δεκάδες μέτρα από το παλαιό και άρχισε να λειτουργεί στις αρχές Νοεμβρίου του 2013 υπό τη μορφή ατομικής επιχείρησης στο όνομα της δεύτερης εναγομένης με τον εξοπλισμό του πρώτου καταστήματος, διατηρώντας παράλληλα τον ίδιο διακριτικό τίτλο, το ίδιο τηλέφωνο επικοινωνίας με την πελατεία της, καθώς και σημαντικό μέρος του προσωπικού αυτού, πλην όμως στην πραγματικότητα το σύνολο της επιχειρηματικής δραστηριότητας συνέχισε να ασκείται αποκλειστικά από την πρώτη εναγόμενη δια των νομίμων εκπροσώπων της. Ότι οι ίδιοι την 9/11/2013, σε συμφωνία με τις ανηδίκους τους, απεχώρησαν οικειοθελώς από την εργασία τους στην πρώτη εναγόμενη και αμέσως μετά προσελήφθησαν με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από τη δεύτερη εναγόμενη, με μειωμένες αποδοχές σε σχέση με εκείνες που λάμβαναν προηγουμένως. Ότι τόσο η οικειοθελής αποχώρησή τους από την εργασία τους στην πρώτη εναγόμενη, όσο και η κατά τα ανωτέρω πρόσληψή τους από τη δεύτερη εναγόμενη ήταν άκυρες ως εικονικές και ότι στην πραγματικότητα πρόθεση όλων των μερών ήταν η αδιάλειπτη συνέχιση της εργασιακής τους σχέσης με εργοδότηρα την πρώτη εναγόμενη. Και ότι στο νέο εστιατόριο απασχολήθηκαν υπό τις ίδιες ακριβώς ειδικότητες που είχαν και στο παλαιό κατάστημα έως την 3/2/2015, ημερομηνία κατά την οποία το εστιατόριο έπαυσε αιφνίδια τη λειτουργία του και καταγγέλθηκαν άτυπα οι συμβάσεις τους. Με βάση τα περιστατικά αυτά, ζητούν, κατά την ως άνω κύρια βάση της αγωγής τους, να υποχρεωθεί η πρώτη εναγόμενη να καταβάλει στον 1^ο το ποσό των 73.139,01 Ευρώ, στον 2^ο το ποσό των 62.283,33 Ευρώ, στον 3^ο το ποσό των 46.718,64 Ευρώ, στην 4^η το ποσό των 27.543,89 Ευρώ και στην 5^η το ποσό των 24.328,90 Ευρώ για δώρα Χριστουγέννων 2011, 2012, 2013,

2014, δώρα Πάσχα 2013, 2014, 2015, αποδοχές αδείας και επιδόματα αδείας 2011, 2012, 2013, 2014, δεδουλευμένες αποδοχές των αναφερομένων για τον καθέναν μηνών του έτους 2013 και του Ιανουαρίου του 2010 ειδικά για την τελευταία από αυτούς, προσαύξηση 75% για την εργασία τους όλες ανεξαιρέτως τις Κυριακές και τις αργίες από το 2010 έως την 2/2/2015, τελευταία ημέρα εργασίας τους, αποζημίωση απόλυσης και επιπλέον, ειδικά ως προς τους τρεις πρώτους εξ αυτών, για επίδομα πτυχίου σχολής τουριστικών επαγγελματιών, που δεν τους κατέβαλε η πρώτη εναγόμενη κατά το προαναφερθέν χρονικό διάστημα από το 2010 έως την 2/2/2015, νομιμοτικός από τότε που έκαστο επιμέρους ποσό κατέστη ληξιπρόθεσμο και απαιτητό. Ζητούν ακόμη να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστούν οι εναγόμενες στα δικαστικά τους έξοδα. Με το πιο πάνω περιεχόμενο η αγωγή, που κατά το μέρος της με το οποίο ζητείται η καταβολή αποζημίωσης απόλυσης, έχει ασκηθεί παραδεκτά, κατ' άρθρον 6 παρ. 2 του Ν. 3198/1955, εντός της εξάμηνης αποσβεστικής προθεσμίας από την ιστορούμενη καταγγελία των ενδίκων εργασιακών συμβάσεων (βλ. αντίστοιχα τις υπ' αριθμ. 481Δ'/29-4-2015 και 522Δ'/30-4-2015 εκθέσεις επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης Χαράλαμπου Αγγελάκη), αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον φέρεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού (άρθρα 14 παρ. 2, 16 αρ. 3, 25 αρ. 2, 664 ΚΠολΔ) κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 663 επ. ΚΠολΔ) και είναι νόμιμη καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της πρώτης εναγομένης, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που αναφέρονται στην πιο πάνω νομική σκέψη, σε συνδυασμό με εκείνες των άρθρων 341, 648, 652, 653 ΑΚ, 2 παρ. 1, 3 παρ. 1 του Ν. 539/1945, 3 παρ. 16-17 Ν 4504/1966, 1 παρ. 1, 2, 3 Υ.Α. 19040/1981, που εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του Ν 1082/1980, 7 παρ. 1 περ. στ' του ΒΔ 748/1966, ΚΥΑ 8900/1946 Οικονομικών και Εργασίας, όπως αυτή ερμηνεύτηκε με την 25825/1951 απόφαση των ιδίων Υπουργών και 2 παρ. 1 Ν. 435/1976, 3 παρ. 1, 2, 6 παρ. 1, 7 του Ν. 2112/1920, όπως η παρ.1 του άρθρου 3 ισχύει μετά την αντικατάστασή της με την παρ 2 της υποπ. ΙΑ 12 της παραγράφου ΙΑ του Ν. 4093/2012, 5 παρ. 1, 3 του Ν. 3198/1955, 74 παρ. 4 του Ν. 3863/2010, 176, 907, 908 παρ. 1 και 910 αρ. 4 ΚΠολΔ, πλην του αιτήματος των τριών πρώτων εναγόντων περι

καταβολής επιδόματος πτυχίου σχολής τουριστικών επαγγελματιών, ως προς το οποίο τυγχάνει απορριπτέα ως αόριστη και ανεπίδεκτη δικαστικής εκτίμησης, διότι για το ορισμένο της αγωγής με την οποία ζητώνται αποδοχές προβλεπόμενες από συλλογικές συμβάσεις εργασίας και διαιτητικές αποφάσεις απαιτείται, εκτός άλλων, να αναφέρεται η ακριβής ειδικότητα του ενάγοντος μισθωτού. Εν προκειμένω δε, οι τρεις πρώτοι ενάγοντες αναφέρουν απλώς στο δικόγραφο της αγωγής τους ότι απασχολήθηκαν ως μάγειρες, χαρακτηρισμός ωστόσο όλως ανεπαρκής, αφού κατά τις οικείες συλλογικές ρυθμίσεις για τους όρους αμοιβής και εργασίας του προσωπικού των τουριστικών και επισιτιστικών καταστημάτων, που ίσχυσαν κατά το κρίσιμο αγωγικό χρονικό διάστημα και συγκεκριμένα τόσο στη Δ.Α. 16/2009 (πρ. κατάθ. Υπ. Απασχ. 8/25-6-2009), που κηρύχθηκε υποχρεωτική με την ΥΑ 25215/2057/6-8-2009 (ΦΕΚ Β 1651/11-8-2009), όσο και στη Δ.Α. 36/2010 (πρ. κατάθ. Υπ. Εργασίας 19/2-8-2010), που κηρύχθηκε υποχρεωτική με την ΥΑ 11330/676/2011 (ΦΕΚ Β 1448/17-6-2011), προβλέπεται όχι μόνο ξεχωριστή ειδικότητα αρχιμάγειρα, αλλά και τρεις επιμέρους κατηγορίες μαγείρων, ήτοι μάγειρας Α', μάγειρας Β' και μάγειρας Γ', με ξεχωριστές για τον καθένα αποδοχές, με συνέπεια να καθίσταται αδύνατη τόσο η κρίση υπό του Δικαστηρίου, όσο και η άμυνα υπό της πρώτης εναγομένης ως προς την ειδικότητα με την οποία οι εν λόγω ενάγοντες παρείχαν τις υπηρεσίες τους και συνακόλουθα ως προς το ακριβές ύψος του δικαιούμενου από τον καθένα επιδόματος. Αντιθέτως η αγωγή, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της δεύτερης εναγομένης, για την οποία ιστορείται ότι συνεβλήθη εικονικά ως εργοδότρια στις νέες συμβάσεις εργασίας που καταρτίστηκαν με τους ενάγοντες τον Νοέμβριο του 2013, τυγχάνει απορριπτέα λόγω έλλειψης παθητικής νομιμοποίησης, αφού τα αιτούμενα με αυτήν ποσά, ως προς τη νυν εξεταζόμενη κύρια βάση αυτής, δε ζητώνται από αυτήν, αλλά αποκλειστικά και μόνο από την πρώτη εναγόμενη εταιρία. Τούτο, ενόψει και του ότι, σύμφωνα με τα πιο πάνω εκτιθέμενα, επί εικονικής σύμβασης ως προς το πρόσωπο ενός εκ των συμβαλλομένων μερών, η σύμβαση είναι άκυρη και δεν παράγει έννομα αποτελέσματα ως προς τον εικονικά συμβαλλόμενο, παρά μόνο ως προς τον πραγματικά συμβαλλόμενο. Εξάλλου, παρέλκει η εξέταση των επικουρικών βάσεων της αγωγής κατά της εναγομένης αυτής, καθόσον με τις

μεν δύο πρώτες αγωγικές βάσεις, με τις οποίες γίνεται αντίστοιχα επίκληση ύπαρξης αφανούς εταιρίας μεταξύ των εναγομένων και μεταβίβασης επιχείρησης από την πρώτη στη δεύτερη, τα αιτούμενα ποσά ζητώνται σε ολόκληρο από αμφότερες τις εναγόμενες, με τη δε τρίτη τούτων γίνεται επιμερισμός των αιτουμένων ποσών ανάλογα με τον χρόνο απασχόλησης των εναγόντων σε κάθε τυπική εργοδότηρια, κατά τρόπο ώστε η εξέταση αυτών να αντιστρατεύεται λογικά την προεκτεθείσα κύρια βάση της αγωγής που προϋποθέτει ευθύνη μόνο της πρώτης εναγομένης. Πρέπει συνεπώς να απορριφθεί καθ' ολοκληρία η αγωγή καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της δεύτερης εναγομένης και να καταδικαστούν οι ενάγοντες, λόγω της ήττας τους, στα δικαστικά της έξοδα που αναφέρονται στο διατακτικό της παρούσας (άρθρο 176 ΚΠολΔ). Ακολούθως, πρέπει η αγωγή, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της πρώτης εναγομένης και κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσία, εφόσον καταβλήθηκε το προσήκον τέλος δικαστικού ενσήμου με τα αναλογούντα υπέρ ΤΝ και ΤΑΧΔΙΚ ποσοστά (βλ. για τον πρώτο ενάγοντα, το υπ' αριθμ. 14304381 διπλότυπο εισπραξης της Α' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, την υπ' αριθμ. 94/2015 απόδειξη εισπραξης της Ε.Τ.Ε. και το υπ' αριθμ. 7882241 γραμμάτιο εισπραξης της ίδιας τράπεζας, για τον δεύτερο ενάγοντα, το υπ' αριθμ. 14304380 διπλότυπο εισπραξης της Α' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, την υπ' αριθμ. 93/2015 απόδειξη εισπραξης της Ε.Τ.Ε. και το υπ' αριθμ. 7882240 γραμμάτιο εισπραξης της ίδιας τράπεζας, για τον τρίτο ενάγοντα, το υπ' αριθμ. 14304379 διπλότυπο εισπραξης της Α' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, την υπ' αριθμ. 92/2015 απόδειξη εισπραξης της Ε.Τ.Ε. και το υπ' αριθμ. 7882239 γραμμάτιο εισπραξης της ίδιας τράπεζας, για την τέταρτη ενάγουσα τα υπ' αριθμ. 437900, 437901 και 390532 δικαστικά ένσημα (αγωγόσημα) και για την πέμπτη ενάγουσα τα υπ' αριθμ. 432125 και 437902 δικαστικά ένσημα (αγωγόσημα)).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων των διαδίκων μερών, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά του (βλ. αυτές) και από όλα τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η πρώτη εναγόμενη ομόρρυθμη εταιρία λειτουργούσε από το 1970 στο κέντρο της Θεσσαλονίκης και

συγκεκριμένα :

. Επρόκειτο για ένα από τα πιο γνωστά και ιστορικά εστιατόρια της πόλης, που συγκέντρωνε σημαντική πελατεία και απολάμβανε μεγάλης φήμης. Οι ενάγοντες απασχολούνταν στο εστιατόριο αυτό με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και ειδικότερα οι τρεις πρώτοι ως μάγειρες, έχοντας προσληφθεί την 16/7/1984, 1/8/1988 και 1/1/2000 και οι δύο τελευταίες ως λαντζέρισσες με ημερομηνίες πρόσληψης την 4/7/2005 και την 30/3/2006 αντίστοιχα. Η πρώτη εναγόμενη αντιμετώπιζε τουλάχιστον από το 2013 σημαντικά οικονομικά προβλήματα, σε σημείο ώστε τελικά την 5/9/2013 να αποβληθεί από το μίσθιο κατάστημα όπου λειτουργούσε μέχρι τότε. Αμέσως μετά και προκειμένου να καταστεί δυνατή η συνέχιση υπ' αυτής της ίδιας επιχειρηματικής δραστηριότητας χωρίς όμως τον κίνδυνο δημιουργίας νέων χρεών σε βάρος της, αλλά και σε βάρος των εταίρων της, η ως άνω εναγόμενη συμφώνησε με τη δεύτερη εναγόμενη, η οποία είναι σύζυγος ενός εκ των εταίρων της και συγκεκριμένα :

να μεταβιβάσει εικονικά την επιχείρησή της προς αυτήν, κατά τρόπο ώστε η τελευταία να λειτουργήσει τύποις το εστιατόριό της στο δικό της όνομα, υπό τη μορφή ατομικής επιχείρησης, πλην όμως στην πραγματικότητα το σύνολο της επιχειρηματικής δραστηριότητας να συνεχίσει να ασκείται από την ίδια δια των νομίμων εκπροσώπων της, όπως συνέβαινε μέχρι τότε. Προς τον σκοπό αυτό, η δεύτερη εναγόμενη έκανε έναρξη ατομικής επιχειρηματικής δραστηριότητας την 9/11/2013 και άρχισε έκτοτε να λειτουργεί, στο δικό της όνομα, εστιατόριο με την ίδια ως άνω επωνυμία

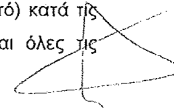
» λίγα μόλις μέτρα μακρύτερα από το προηγούμενο εστιατόριο και συγκεκριμένα επί της Πέραν δε της επωνυμίας, το νέο εστιατόριο λειτούργησε με τον εξοπλισμό του παλαιού, διατηρώντας ως και το ίδιο τηλέφωνο για την εξυπηρέτηση των πελατών του, ενώ παράλληλα το προσωπικό του προερχόταν, κατά το μεγαλύτερο μέρος του, από το προσωπικό του προηγούμενου εστιατορίου. Η λειτουργία του νέου αυτού εστιατορίου διήρκεσε έως την 3/2/2015, οπότε έπαυσε αιφνίδια τη λειτουργία του. Η κρίση του Δικαστηρίου περί της εικονικότητας της κατά τα ανωτέρω μεταβίβασης της επιχείρησης εστιατορίου από την πρώτη στη δεύτερη των εναγομένων στηρίζεται στα εξής στοιχεία: α) στο ότι, όπως αποδεικνύεται, για

τη μεταβίβαση αυτή δε δόθηκε στην πραγματικότητα κανένα απολύτως αντάλλαγμα. Χαρακτηριστικό είναι ότι ο μάρτυρας ανταπόδειξης που εξετάστηκε στο ακροατήριο, ο οποίος είναι σύζυγος της εκ των εταίρων της πρώτης : κατέθεσε ότι εικάζει απλώς, άνευ βεβαιότητας, ότι έλαβε χώρα πώληση της επιχείρησης από την πρώτη στη δεύτερη εναγομένη, χωρίς όμως να είναι σε θέση να προσδιορίσει, έστω κατά προσέγγιση, το αντίτιμο της πώλησης αυτής, β) στο ότι η δεύτερη εναγομένη προέβη σε μία τέτοια επιχειρηματική δραστηριότητα, η οποία εκ των πραγμάτων απαιτεί μεγάλη εμπειρία στο συγκεκριμένο αντικείμενο ενόψει και του ότι επρόκειτο για ένα εστιατόριο με μεγάλη φήμη και πελατεία, χωρίς να έχει καμία γνώση και σχέση με τη λειτουργία παρόμοιων επιχειρήσεων. Σημειωτέον ότι η εν λόγω εναγομένη ουδέποτε εθεάθη στο νέο εστιατόριο όσο αυτό λειτούργησε ατομικά στο όνομά της, παρά μόνο σποραδικά ως επισκέπτρια, όπως μετά λόγου γνώσεως κατέθεσε και ο μάρτυρας των εναγόντων στο ακροατήριο, ο οποίος ήταν από δεκαετίες προμηθευτής πουλερικών της πρώτης εναγομένης, συνεχίζοντας να συνεργάζεται και με το νέο εστιατόριο. Αντίθετα, κατά την κατάθεση του ίδιου ως άνω μάρτυρα, την όλη διεύθυνση και επίβλεψη της λειτουργίας του νέου εστιατορίου συνέχισαν να έχουν οι εταίροι της πρώτης εναγομένης και κυρίως του Νικολάου, ήτοι ο σύζυγος της δεύτερης εναγομένης, γεγονός το οποίο επιβεβαίωσε και ο μάρτυρας ανταπόδειξης τόσο στην κατάθεσή του στο ακροατήριο, όσο και καταθέτοντας ως μάρτυρας επί της με αριθμό κατάθεσης 9551/2015 αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων που άσκησαν οι νυν ενάγοντες κατά των εναγομένων και των εταίρων της πρώτης εξ αυτών, με αντικείμενο την προσωρινή επιδίκαση των ενδίκων απαιτήσεών τους (βλ. την επικαλούμενη και προσκομιζόμενη υπ' αριθμ. 10012/2015 απόφαση ασφαλιστικών μέτρων του Δικαστηρίου τούτου, με την οποία η ως άνω αίτηση έγινε εν μέρει δεκτή ως και κατ' ουσία βάσιμη) και γ) στο ότι οι τρεις εκ των τεσσάρων εταίρων της πρώτης εναγομένης προσελήφθησαν άμεσα από τη δεύτερη εναγομένη, με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, ως υπάλληλοι του εστιατορίου της (ο τέταρτος εταίρος, Χρήστου, έπαυσε μετά την έξωση από το αρχικό κατάσταση να ασχολείται με την τρέχουσα δραστηριότητα της εταιρίας, χωρίς όμως να αποδεικνύεται ότι

αποχώρησε και τυπικά από αυτήν). Παρά ταύτα, κανείς εξ αυτών δεν αποδεικνύεται ότι ασχολείτο στην πράξη με κάποια συγκεκριμένη εργασία εντός του εστιατορίου, αφού, όπως κατέθεσε και ο μάρτυρας των εναγομένων, τουλάχιστον δύο εξ αυτών και ειδικότερα τόσο η σύζυγός του, όσο και ο προαναφερθείς περιορίζονταν στο να διαχειρίζονται ταυτόχρονα το ταμείο του καταστήματος, συμπεριφερόμενοι ως τα αφεντικά αυτού. Μάλιστα, ο ως άνω μάρτυρας κατέθεσε ότι και ο ίδιος προσερχόταν σε σταθερή βάση στο νέο εστιατόριο για να βοηθήσει τη σύζυγό του, που πλέον υποτίθεται ότι εργαζόταν ως υπάλληλος, χωρίς όμως να είναι σε θέση να προσδιορίσει ούτε τι είδους εργασία έκανε η σύζυγός του στο εστιατόριο ούτε σε τι ακριβώς συνίστατο η δική του βοήθεια και τούτο ανεξαρτήτως του ότι δεν είναι λογικά νοητή η παροχή βοήθειας από τρίτο πρόσωπο σε υπάλληλο κατά την εκτέλεση από τον τελευταίο των καθηκόντων του, αλλά τέτοιου είδους συμπεριφορά προσιδιάζει προδήλως σε ιδιοκτήτη επιχείρησης. Αποδεικνύεται ακόμη ότι άπαντες οι ενάγοντες, σε συμφωνία με αμφότερες τις εναγόμενες και προκειμένου να συνεχίσουν να απασχολούνται στο νέο εστιατόριο, που στην πραγματικότητα εξακολούθησε να λειτουργεί η πρώτη εναγόμενη, προέβησαν ταυτόχρονα την 9/11/2013 σε οικειοθελή αποχώρηση από την εργασία τους, ενώ σχεδόν αμέσως και ειδικότερα την 11/11/2013 ο πρώτος, την 12/11/2013 οι δεύτερος, τρίτος και πέμπτη και την 7/12/2013 η τέταρτη εξ αυτών, προσελήφθησαν με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου από τη δεύτερη εναγόμενη, ο καθένας με το αυτό ακριβώς αντικείμενο εργασίας, αλλά έναντι μειωμένων αποδοχών σε σχέση με εκείνες που μέχρι τότε λάμβαναν, όπως κατωτέρω θα εκτεθεί. Ωστόσο, τόσο οι παραιτήσεις τους από την πρώτη εναγόμενη, όσο και οι προσλήψεις τους από τη δεύτερη εναγόμενη ήταν στην πραγματικότητα εικονικές και για τον λόγο αυτό άκυρες, αφού αληθής βούληση όλων των διαδίκων μερών ήταν η αδιάλειπτη συνέχιση της αρχικής εργασιακής τους σχέσης με την πρώτη εναγόμενη εργοδότηριά τους. Έκτοτε απασχολήθηκαν στο νέο εστιατόριο, εξακολουθώντας στην πραγματικότητα να τελούν υπό τις εντολές και την εποπτεία των νομίμων εκπροσώπων της πρώτης εναγομένης και όχι της δεύτερης εναγομένης, η οποία τυπικά μόνο εμφανιζόταν ως εργοδότηριά τους, χωρίς κατά τα λοιπά να έχει καμία σχέση με αυτούς, όπως και γενικά με τη

λειτουργία του εστιατορίου. Η παραπάνω κρίση στηρίζεται όχι μόνο στο ανωτέρω εκτιθέμενο γεγονός της συνέχισης της επιχειρηματικής δραστηριότητας του εστιατορίου από την πρώτη εναγόμενη, ως κρυπτόμενη πλέον έμπορο, ώστε εκ των πραγμάτων αυτή μόνο να μπορεί να είναι εργοδότη των εναγόντων (περί των εννοιών του κρυπτόμενου και του φαινόμενου εμπόρου βλ. Εφαθ 6635/2000 ΕλλΔνη 2003,535), αλλά και στο ότι αντικειμενικά αυτή είναι η μόνη λογική αιτία της ταυτόχρονης οικειοθελούς αποχώρησης τους από την εργασία τους, που κατά τα λοιπά συνεπάγεται απώλεια του δικαιώματός τους να διεκδικήσουν αποζημίωση απόλυσης. Επισημαίνεται εξάλλου στο σημείο αυτό ότι μετά τις καταγγελίες των συμβάσεών τους οι ενάγοντες προσέφυγαν κατά της δεύτερης εναγομένης στην οικεία Επιθεώρηση Εργασίας Κεντρικού Τομέα Θεσσαλονίκης, δηλώνοντας, εκτός άλλων, ότι επιθυμούν να αναγνωριστεί η αδιάκοπη συνέχιση της εργασιακής τους σχέσης με την πρώτη εναγόμενη και κατά το διάστημα που φέρονταν ως απασχολούμενοι από τη νέα τους εργοδότη. Ο δε προαναφερθείς διαχειριστής και εταίρος της πρώτης εναγομένης

› οποίος εκπροσώπησε τη σύζυγό του - δεύτερη εναγόμενη σε συνάντηση ενώπιον της Επιθεώρησης Εργασίας που πραγματοποιήθηκε την 20/2/2015, συνομολόγησε την ως άνω επικαλούμενη διάρκεια των εργασιακών σχέσεων των εναγόντων με την πρώτη εναγόμενη (βλ. και το επικαλούμενο και προσκομιζόμενο, υπ' αριθμ. 9/2014 δελτίο εργατικής διαφοράς της ανωτέρω Επιθεώρησης Εργασίας). Ως εκ τούτου, οι ένδικες συμβάσεις εργασίας των εναγόντων με την πρώτη εναγόμενη εξακολούθησαν χωρίς διακοπή να λειτουργούν από την αρχική τους πρόσληψη από αυτήν έως την καταγγελία τους. Περαιτέρω, από το ίδιο πιο πάνω αποδεικτικό υλικό, αποδεικνύεται ότι όλοι οι ενάγοντες απασχολήθηκαν και στα δύο εστιατόρια της πρώτης εναγομένης, παλαιό και νέο, κατά το σύστημα της πενήθημερης εβδομαδιαίας εργασίας, με οκτάωρο ημερήσιο ωράριο. Στις εργάσιμες ημέρες της εβδομάδας περιλαμβανόταν πάντοτε για όλους το Σάββατο, καθώς και η Κυριακή, δεδομένου ότι οι εργαζόμενοι σε εστιατόρια απασχολούνται νομίμως και τις Κυριακές (βλ. άρθρο 7 παρ. 1 περ. στ' του ΒΔ 748/1966), λαμβάνοντας δύο ημέρες ανάπαυσης (ρεπό) κατά τις καθημερινές ημέρες της εβδομάδας. Απασχολούνταν επίσης και όλες τις

αργίες του έτους, οι οποίες όμως είναι συνολικά επτά και όχι δέκα για τους εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα, όπως αβάσιμα ισχυρίζονται (25^η Μαρτίου, Δευτέρα του Πάσχα, 15^η Αυγούστου, Χριστούγεννα οι προαιρετικές και 1^η Μαΐου και 28^η Οκτωβρίου οι προαιρετικές, πλέον της 26^{ης} Οκτωβρίου που ισχύει για τη Θεσσαλονίκη βλ. και Κων. Λαναρά, Νομοθεσία Εργατική και Ασφαλιστική, 2014, σελ. 568-569). Σημειωτέον ότι η εργασία των εναγόντων κατά τις Κυριακές και τις εξαιρέσιμες ημέρες συνομολογείται από την πρώτη εναγόμενη για την περίοδο έως τον Σεπτέμβριο του 2013, εφόσον δεν αμφισβητείται ειδικώς από αυτήν. Όπως όμως αποδεικνύεται, καθ' όλη την επίδικη περίοδο από το 2010 έως τις καταγγελίες των συμβάσεών τους άπαντες οι ενάγοντες λάμβαναν την ως άνω οφειλόμενη προσαύξηση 75%, εξαιρουμένης της περιόδου κατά την οποία, κατά τα κατωτέρω εκτιθέμενα, η πρώτη εναγόμενη κατέστη υπερήμερη ως προς την καταβολή των αποδοχών τους. Στην κρίση αυτή άγεται το Δικαστήριο λαμβάνοντας υπόψη πρωτίστως τις επικαλούμενες και προσκομιζόμενες μισθοδοτικές καταστάσεις των εναγόντων, που αφορούν το μεγαλύτερο μέρος της περιόδου κατά την οποία εργάζονταν στο αρχικό κατάστημα της πρώτης εναγομένης, φέρουσες όλες τη μη αμφισβητούμενη υπογραφή τους, σε συνδυασμό και με το γεγονός ότι ενώ προσέφυγαν επανειλημμένα στην Επιθεώρηση Εργασίας και δη τόσο τον Νοέμβριο του 2014 κατά της τύποις τελευταίας τους εργοδότης, όπως πιο πάνω αναφέρθηκε, όσο και σε προγενέστερο χρονικό σημείο και δη τον Οκτώβριο του 2013 κατά της αρχικής τους εργοδότης, διεκδικώντας σειρά απαιτήσεών τους, εν τούτοις ουδέποτε αιτήθηκαν την καταβολή της εν λόγω προσαύξησης, ενώ ειδικά ο πρώτος των εναγόντων, ρητά δήλωσε, κατά την κατά το έτος 2013 πρώτη προσφυγή του, ότι λάμβανε πάντοτε την προσαύξηση της κυριακάτικης εργασίας του (βλ. και το επικαλούμενο και προσκομιζόμενο, από 30/10/2013, δελτίο εργατικής διαφοράς της Επιθεώρησης Εργασίας Κεντρικού Τομέα Θεσσαλονίκης). Ενισχυτικό άλλωστε της κρίσης αυτής είναι και το ότι σχετική απαίτησή τους δεν προβάλλεται ούτε στην από 9/2/2015 εξώδικη δήλωση – διαμαρτυρία τους προς τη δεύτερη εναγόμενη, επιδοθείσα σε αυτήν δια δικαστικού επιμελητή την 11/2/2015, που συνετάχθη και υπεγράφη από τον νυν πληρεξούσιο δικηγόρο τους, στην οποία κάνουν αναλυτική μνεία όλων των απαιτήσεών

επιβράδυνση στην εκτέλεση κατά τα ανωτέρω ποσά θα προκαλέσει σημαντική ζημία σε αυτούς (άρθρα 907, 908 παρ. 1 ΚΠολΔ) και να καταδικαστεί η πρώτη εναγόμενη στο αναφερόμενο στο διατακτικό μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, που αναλογούν στο ποσοστό της νίκης τους (άρθρο 178 παρ. 1 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την αγωγή καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της δεύτερης εναγομένης.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους ενάγοντες στα δικαστικά έξοδα της ανωτέρω εναγομένης, τα οποία ορίζει στο ποσό των τεσσάρων χιλιάδων πεντακοσίων (4.500,00) Ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή καθ' ο μέρος στρέφεται κατά της πρώτης εναγομένης.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την ανωτέρω εναγόμενη να καταβάλει: α) στον 1^ο ενάγοντα, το ποσό των πενήντα έξι χιλιάδων εκατόν εβδομήντα τριών Ευρώ και είκοσι έξι Λεπτών (56.173,26 Ευρώ), β) στον 2^ο ενάγοντα, το ποσό των σαράντα οκτώ χιλιάδων διακοσίων δέκα πέντε Ευρώ και τριάντα Λεπτών (48.215,30 Ευρώ), γ) στον 3^ο ενάγοντα, το ποσό των τριάντα τριών χιλιάδων εξακοσίων ενός Ευρώ και επτά Λεπτών (33.601,07 Ευρώ), δ) στην 4^η ενάγουσα, το ποσό των δέκα οκτώ χιλιάδων διακοσίων τριάντα ενός Ευρώ και δώδεκα Λεπτών (18.231,12 Ευρώ) και ε) στην 5^η ενάγουσα, το ποσό των δέκα πέντε χιλιάδων διακοσίων ογδόντα τεσσάρων Ευρώ και τεσσάρων Λεπτών (15.284,04 Ευρώ), νομιμοτόκως όπως ειδικότερα αναφέρεται στο αιτιολογικό της παρούσας.

ΚΗΡΥΣΣΕΙ την παρούσα απόφαση προσωρινά εκτελεστή κατά τα ποσά των είκοσι πέντε χιλιάδων (25.000,00) Ευρώ ως προς τον 1^ο ενάγοντα, είκοσι χιλιάδων (20.000,00) Ευρώ ως προς τον 2^ο ενάγοντα, δέκα πέντε χιλιάδων (15.000,00) Ευρώ ως προς τον 3^ο ενάγοντα, εννέα χιλιάδων (9.000,00) Ευρώ ως προς την 4^η ενάγουσα και επτά χιλιάδων (7.000,00) Ευρώ ως προς την 5^η ενάγουσα.

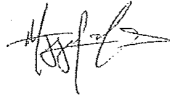

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την πρώτη εναγόμενη σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των έξι χιλιάδων πεντακοσίων (6.500,00) Ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στη Θεσσαλονίκη, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο, την 3/2/2016.

και θεωρήθηκε αυθημερόν

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

